

skjönt Minister Ingerslev var villig til at gaa ind derpaa under Henviſning til Forholdet paa Island. I ſamme Samling nægtede Landſthinget Kvinderne baade Valgret til Styrelſerne for de Fattiges Kasse og Valgbarhed til Skolekommiſſionerne. Ikkun ved Tilſynet med Plejebørn vilde Thinget tillade, at man tog Kvindernes Evner i Brug, hvad ſtrax en Mængde Kommuner benyttede ſig af, og ved den nye Fattiglov er det vedteget ogsaa at bruge Kvinder ved Tilſynet med de Fattige. Men hvor ringe Udsigt der end er til, at Kvinderne ſnart ſkulle faa Lov at gjøre deres Indflydelse gjældende og viſe deres ſærlige Evner i de offentlige Forhold, bør man dog ingenlunde tabe Modet. Der har jo viſt ſig den ſelv ſamme Modſtand, dengang der først blev Tale om at lade dem opnaa en højere Uddannelse eller om at øve deres Kræfter ſom Læger og i andre Livsstillinger. Nu er Modſtanden herimod forſtummet; hvorfor ſkulde det Samme ikke med Tiden blive Tilfældet ogsaa med Hensyn til den ſtatsborgerlige Ligestilling, der nu ſaa afgjort nægtes dem?

Louise Conring.

Blandt de Kvinder, der her i Landet have baaret en ſtor Sag frem med aldrig ſvigtede Kraft, Energi og Udholdenhed, maa ganske viſt regnes den nylig afdøde Forſtanderinde for Diakonisseſtiftelſen, Louise Conring.

Hun blev født den 1. Marts 1824 paa Rungſtedgaard, hvor hendes Fader den Gang boede med ſin Huſtru, født Braëm, hos dennes Forældre. Senere blev Faderen Toldembedsmand i Holſteen, og hendes Liv deltes nu mellem Rungſted og Holſteen. Hun ſkildres ſom et meget ſvagt Barn, der endog i 10—11 Aarsalderen jævnligen blev baaret fra Sted til Sted, og ſvagt blev hendes Legeme altid ved at være. Hun fik ingen regelmæssig Underviſning i ſin Barndom, og den, hun fik var paa Tysk, ſkjönt hendes Familie var stærkt dansksindet. Allerede ſom ganske ung var hun præget af en stærk Religiøſitet, og fra Barn af ſværmede hun for den Tanke at faa med et Hoſpital at gøre og rigtig blive i Stand til at lindre